

مسئولیت متن و شکل بدوش نویسنده مضمون میباشد، عقیده نویسنده لزوماً نظر افغان جرمن آنلاين نمی باشد

۲۰۲۱/۰۴/۱۸

رنگال اریو بی

خوشال خان او علم

پنځمه برخه

ج - د خوشال خټک په فکر کې د عالمانو ځای:

په تیر بحث کې مو ولیدل چې خوشال خټک علم ته د فرض په سترګه ګوري او زده کړه یې تر عباداتو لوړه بولي. دی په علم کې د دین او دنیا له پاره بې شمیره بڼیګنې ویني خو د عالم مقام یوازې دهغه په علم پورې نه تړي او ځنې نور، د شخصیت د ټاکنې له پاره، مهم معیارونه هم لري. دی لومړی د عالم، نیمه عالم او دهغه چا تر منځ توپیر کوي چې له سره علم نه لري او خوشي ځان عالم ګڼي. خوشال خان د ژوند د تجربو او د ډیرو زده کړو او څیړنو له مخې په دې هم پوهیږي چې علم د سپرمو له لارې د چا مغزو ته نه ننوزي بلکې دوخت په بهیر کې تر ځانګړو شرایطو (استاد، اودرسي وسایل) لاندې د پرله پسې هڅو (استاد ته غور نیولو، لوستنو، لیکنو او څیړنو) له لارې تر لاسه کیږي او هر پوه انسان چې د زده کړې د بهیر یوڅه بریالی تجربو به لري، په دې هم پوهیږي چې د علم زده کړه پای نه لري، ځکه چې نه یوازې د علم موضوع جهان شموله ده بلکې بشري پوهه هم ورځ تربله بدلېږي، ژورېږي، پراخېږي او نوې نوې علمي څانګې رامنځ ته کیږي. یوازې په علم کې ور ننوتلی پوه انسان په دې راز پوهیږي چې علم نه تمامېږي او د زده کړې بهیر پای ته نه رسیږي. عالم خپل علم مطلق نه ګڼي، هغه نسبي کوي او په موضو پورې یې تړي. تش په نامه عالم په دې راز نه پوهیږي. دی دا خپل نیمګړی او کمزوری فکر د علومو مجموعه بولي او دهغه دمطلقې لورتیا دعوه کوي. په دې هکله خوشال خان لیکي چې:

که عقل ورک شي له دې جهانه
هیڅ پاتې نه شي ای زما جانه

هیڅوک به نه وایي چې زه نادان یم
هر یو به بڼه ګڼي ځان له لقمانه

(د خوشال خټک کلیات، ۴۲۷ مخ)

د عقل او هې نه بې برخې وګرې ځان تر لقمان پوه کني او خپله پوهه ورته جهان شموله او مطلقه بڼګارې، نه په ځان کې کوم عیب اونه په خپله پوهه او تجربو کې کومه نیګر تیا ویني. د ده هر څه بڼه او بشپړه دي، دچا نه د زده کړې اویا د بې انسان مشورې ته اړتیا له سره نه احساسوي. خوشال خټک دا ځانګړتیا د حماقت تر ټولو سمه نښه ګڼي او د عالم اوبې علمه تر منځ د توپیر کولو بڼه معیار یې بولي. دی لیکي:

هوښیار به هر چیرې محتاج د پند وي
پند به په ده با ندې بهتر تر قند وي

نا دان به هیڅ چیرې د پند پروا نه کا
پند به په ده با ندې د خنظل خوند وي

د پاڼو شمېره: له 1 تر 4

(د خوشال خټک کلیات. ۵۰۴ مخ)

هونیار چي واورې دپند خبرې
ورباندي لگي لکه شکري

نادان د خرونو په شمار حساب دي
د پند خبرې په خرو نغري

(د خوشال خټک کلیات. ۵۲۸ مخ)

یوه بله ډله چې دخوشال خټک نه خوښیږي اوترې سرتکوي هغه دنیمه عالمانو ډله ده. داډله په خپل فن او مسلک کې دارتیا وړ مالومات او تجربه نه لري. څوک چې د ټولنیز ژوند په کومه برخه کې دعالم رول لوبوي باید په هغه برخه کې لازم مالومات او تجربه هم ولري اوکه نه د علم او عمل څخه یې دښیګني په ځای بدې او دگټې په ځای زیان را منځ ته کیږي. خوشال خان لیکي چي:

نیم ملا، بلا د دین او د ایمان دی
نیم طبیب خطر د تن دی، هم د ځان دی

(د خوشال خټک کلیات. ۹۳۵ مخ)

دخوشال خټک دا څرګندونې ښيي چې دی، هرچاته چې دعلم دعوه کوي، دعالم په سترګه نه گوري. عالم هغه څوک دی چې په خپل فن او مسلک کې خپله پوهه او تجربه دمهارت کچې ته وچته کړي او د خپل علم له کارونې څخه مطلوبه پایله تر لاسه کړي. دې ډول عالم ته عالم ویل کیږي خودخوشال خټک په نظر فضیلت یوازې په علم نه تر لاسه کیږي. لکه څنګه چې هرسړی یوازې په سپینه پگړۍ ملاشاکل کیدلی نه شي نو په هم دې ډول هر ملا یا کوم بل عالم هم یوازې په علم مکرم یا فاضل کیدلی نه شي. په دې برخه کې زمور دیني پوهان او ملا صاحبان بل نظر لري. دوی ځان ته علماً کرام وایي او هغه تر ساده او بي علمه مؤمنانو څو درجې لوړ گڼي. دبیلګې په توګه د مولوي صاحب ریاض الله ساجد یوه لیکنه په ۲۰۱۰/۳۱/۷ نیټه په روحي وپیاښه کې خپره شوې ده. که څه هم دلیکني سرلیک یې « په اسلام کې دعلم اهمیت دی» خو ټوله لیکنه یې په اسلام کې دعلم کرام په مقام او منزلت راڅرخولی ده. دی دعلامه ابن عباس له قوله لیکي: « چې علماً په نورو مؤمنانو او سوه درجې بهتري او فضیلت لري اود دوه درجو تر منځ پنځه سوه کاله په مزل فاصله موجوده ده». د مولوي صاحب جاهد لیکنه داهم ښيي چې مورنۍ ژبه یې پښتو ده، خوښکاري چې ددیرو نورو پښتنو دیني عالمانو په شان لانه دی خبرچي خوشال خټک دوتلي دیني عالم په توګه په فقه او اسلامي اخلاقو کې په پښتو ژبه راته ډیر څه لیکلي او هم یې له نورو ژبور او ژبارلي دي. که ويې لولي نوله یوې خوا به داسلام په مبین دین کې دعالمونو مقام په هکله دباور وړ مالومات تر لاسه کړي او له بلې خوا به دمولوي عبدالهادي ملاخیل په شان خپله مورنۍ ژبه - پښتو - په خپل گرامري چوکاټ برابره ولیکي.

په اسلام کې دعالم مقام په هکله هم مولوي صاحب ملاخیل دمولوي صاحب جاهد پر تله یو څه ژور فکر کوي. دی دعالم مقام یوازې په علم پورې نه بلکې دهغه دعلم او عمل ترمنځ په یوالي پورې تړي او په دې عقیده دی چې: « کوم عالم چې په خپل علم عمل کړی دخلکو مقتدا او لار ښود گڼل شوی او چې دعمل په ډگر کې پاتې راغلی دخلکو دانزجار او کرکې سبب گر ځیدلی.... زمور مجاهد اولس چې دروسانو او دهغوی دګوداګیانو نه په بی دریغه سرښندني اوځان تیریدني سره دایمان په ډاډ دخپلواکۍ جگړه وگټله.... نو ومو لیدل چې دسیاست ځینو لوبغاړو دمسلمان ملت دهیلو او ارزوگانو پر مرۍ چاره راکښله او دغه ټول وپارونه یې په تیرو څلورو کلونو کې دقدرت په سرد ناروا جگړو په قمار کې بابیلودل او ان چې دهیواد ځمکنۍ بشپړتیا او ملي یوالی یې هم له گواښ سره مخامخ کړ، زمور ستونځه داوه چې سیاسي او پوځي مشرانو مو چې څه ویل عمل یې پرې ونه کاوه». [عبدالهادي ملاخیل. خورې خبرې، د ز-ح مخونه]

قدرمن ملاخیل صاحب دافغانستان دتاریخ تر ټولو تریخ او غمناک واقعیت (په نوي یمو کلونو کې دقدرت په سر دجهادي بانډونو تر منځ جگړې) په دیپلوماتیکو نزاکتونو کې نغښتی بیان کړی دی اودژبې دصراحت نه یې ځان ساتلی دی. حقیقت دادی چې دوخت دباندونو لیدرانو ځانونه نه یوازې سیاسي او نظامي لیدران بلکې تر ټولو دمخه دیني رهبران او داسلا تر ټولو مستحق وارثان اومدافعان بلل خو په عمل کې، لکه څنګه موچي ولیدل، بېرحمه قاتلان دایمان او وجدان نه بی برخي لوټماران راووتل چې په ناموسونو باند تیري ته یې هم دغنیمت مال په سترګه کتل. دا نه وایم چې دا لیدران عالمان نه وو، دوی عالمان وو، خو په عمل کې یې دعلم او عقیدې سره پریکړه کړی وه او

دنمروديه لار روان وو. اوس نو پوښتنه داده چې اباداسلام په پاک دين کي، چې دحق او عدالت دين دی، دقاتلانو او لوتارانو ليدران له هغو مؤمنانو څخه چې ددوی دوحشتونو قرباني شول» او ه سوه درجې بهتري اوفضيلت لري»؟ حقيقت دادی چې داسلامي احکامو له مخي لوتمار که لوی عالم هم وي لوتمار دی، فاسق فاسق دی او قاتل قاتل دی، نه تر چا بهتردی او نه افضل دی. وايي چې شيطان هم اورده بمبلي ريره او ډير علم لري، خو دعلم نه دخير او ښيگڼي له پاره کار نه اخلي بلکي شر او فتنې اچوي، نوځکه پاک او عادل خدای پرې ابدي لعنت کړی او له جنته يې شرلی دی. له دې امله خوشال خټک علم تر هر څه د مخه د اخلاقي اوانساني اعمالو سره تړي او له عالم څخه غواړي چې دانسان اوبشري ټولني په وړاندي خپل اخلاقي اووچداني مسؤليتونه او مکلفيتونه په کلکه وپيژني او که نه نو:

**چې شيطان غوندي رانده شی څوک بې څه کا
که هر څو ور سره علم و هنر ډير وي**

(منتخابات خوشال خټک. ۱۲۸ مخ)

علم له سره دعالم نيت، ارادي او موخي نه ازا دي نه لري. داپه عالم په پوري اړه لري چې خپل علم دکومي موخي له پاره کاروي. نوځکه خوشال خان په دې برخه کې علم دپوي تيري (تيزي) چاري سره پر تله کوي چې جراح يې دناروغيو د درملی اوجلاد يې دسرونو غوڅولو له پاره کاروي. دی په دې هکله ليکي چې:

**څوک چې بد ذات ته علم و هنر ورکا
جنگي رهزن ته توره خنجر ورکا**

(منتخابات خوشال خټک. ۷۳ مخ)

هر عالم چې دخدای مخلوق ته شراوزيان رسوي فضيلت نه بلکي دخدای لعنت تر لاسه کوي. خوشال خان دعالم څخه نه يوازي دخدای مخلوق په وړاندي دمسؤليت ژور احساس بلکي په خپل کار اوبار کې رښتينولي، زورورتيا او شهامت هم غواړي، دزورورو اوزورواکانو په وړاندي به هم پټه خوله نه پاتي کيږي، رښتيا به وايي او دحق په لار کې به له هچا نه ډار يږي او که نه نو:

**د تحصيل او د ترتيبل (۱) بلا په ده شه
چې ملا دحق گوډي په کار ساکت دی**

**چې کردار يې د گفتار موافق نه وي
هميشه د دروغجن په گيره دت (۲) دی**

(د خوشال خټک کلیات. ۲۲۷-۲۲۸ مخونه) [(۱) په ښه اواز تلاوت (۲) د يو چا د سپکاوي له پاره کارول کيږي

دخوشال خان په نظر هغه عالم چې علم يوازي دخان دظاهري بني دسينگارولو له پاره زده کوي اويادومره څه زده کوي چې يوازي دخان دظاهري ښه په سينگار کړي اووښي چې گوندي عالم دی، علم دخير اوشر او دحق او باطل تر منځ دتوپير کولو وسيلې په توگه نه پيژني او دخير په لار کې ترې عملي کار نه اخلي، دزهرجن مارحيثيت لري، يوازي چيچل کوي او بس زيان رسوي. ښه او فاضل عالم هغه دی چې علم يې له ظاهري بني تير شي، باطن ته ورسيري او په زړه کې يې ځای ونيسي او خپل خصلت، عملي سلوک او ټول کره وړه د تر لاسه کړي علم په اصولو برابر کړي، علم او عمل سره وتړي. دی په دې هکله ليکي چې:

**مار وي هغه علم چې په تن د چا لکيري
يار وي هغه علم چې وزره وته رسيري
درست تحصيل حاصل کره چې خصلت دي نه بدليري
خر يې کتابونه په تا لښلي روانيري
هيڅ دی هغه علم چې خالي دی له اعماله**

(د خوشال خټک کلیات. ۷۳۶ مخ)

خوشال خان دعلم او عمل يا د علمي نظر او عمل ترمنځ اړيکي په ډير غورځيري اولکه چې مو وليدل ډير ارزښت ورکوي خو په دې عقيده هم دي چې که علمي نظر دعمل نه گوښی وي، په حالت کې کوم بدلون نه راولي. دعمل او نظر ترمنځ سم توپير هم دادی، چې نظر که هرڅومره علمي هم وي، په واقعيت کې بدلون نه را منځ ته کوي، نوځکه گټه هم نه رسوي. په همدې ډول بې علمه عمل، که په حالت کې بدلون هم راولي، خوښي پايښت نه لري. نو ځکه که څوک بې علمه، عالم کيداي نه شي، نو بې عمله عالم هم فاضل کيدای نه شي. له دې امله خوشال خټک دعمل سره دعلم په پيوستون ټينگار کوي او ليکي چې:

سړی چې ښه دی په ښه گفتار ښه دی
گفتار که ښه دی په ښه کردار ښه دی

گفتار صورت گڼه کردار معنی دی
چې سره یو شي، دادواړه کار ښه دی

(د خوشال خټک کلیات. ۴۴۷ مخ)

او خوشال خان بې عمله او یا په عمل کې سست و اعظان دا سي مخاطب کوي:

ای چې خیرې کرې خورې شیرینې
ولې دې ووتې عمل کې سپینې

گفتار سور گل دی د انار د ونې
کردار انار دی که ته پې وینې

(د خوشال خټک کلیات. ۵۰۶ مخ)

لنډه دا چې خوشال خان دعلم فضيلت يوازې دهغه په علميت پورې نه تړي. دی دعلم څخه په علم عمل کول غواړي، يو څه نفس او گيډه تر پښو لاندې کول غواړي، انساني اخلاق او خواخوږي غواړي، خير رسول، حق ويل، حق پالل اورښتینولي غواړي. هغه عالم چې دا ځانگړتياوې لري خوشال خټک هغه د « رباني عالم » په نامه يادوي. داسې ښکاري چې د ده په زمانه کې هم درباني عالمانو شمير لږ او دشکرانو زاهدانو، مدعي شيوخانو اونفساني عالمانودلې او ټپلي ډيري او لويي وي. له همدې امله ليکي چې:

چې لباس کا چې تقليد کا چې ټيټال کا
راښکاره شو وار په وار د هرچا حال

که شېخان که عالمان که زاهدان دي
له هيچا نه زړه روغ نه دی د خوشال

(د خوشال خټک کلیات. ۵۳۲ مخ)